

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 132/2015-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. marca 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s., Garbiarska 2, Košice, zastúpenej advokátom JUDr. Danielom Blyšťanom, Advokátska kancelária JUDr. Daniel Blyšťan s. r. o., Rastislavova 68, Košice, a advokátom JUDr. Gabrielom Gulbišom, Advokátska kancelária, Boženy Nemcovej 22, Košice, vedené pod sp. zn. Rvp 10476/2013, sp. zn. Rvp 8395/2014, sp. zn. Rvp 8396/2014, sp. zn. Rvp 9087/2014 a sp. zn. Rvp 9302/2014 vo veci namietaného porušenia čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Lučenec v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Er 280/2010 a jeho uznesením z 20. decembra 2010, postupom Okresného súdu Košice-okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Er 174/2012 a jeho uznesením z 19. júna 2012, postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 259/2010 a jeho uznesením zo 14. júna 2012, postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Er 739/2010 a jeho uznesením z 9. júna 2011, postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 460/2010 a jeho uznesením z 13. decembra 2011, postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CoE 80/2011 a jeho uznesením z 30. septembra 2011, postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní

vedenom pod sp. zn. 15 CoE 314/2012 a jeho uznesením z 28. februára 2013, sp. zn. 6 CoE 35/2012 a jeho uznesením z 18. septembra 2012, postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 6 CoE 235/2012 a jeho uznesením z 28. februára 2013, sp. zn. 4 CoE 104/2011 a jeho uznesením z 15. februára 2012, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 285/2012 a jeho uznesením z 30. októbra 2012, sp. zn. 7 ECdo 218/2013 a jeho uznesením z 9. apríla 2014, sp. zn. 2 ECdo 168/2013 a jeho uznesením z 27. februára 2014, sp. zn. 3 Cdo 17/2013 a jeho uznesením z 10. apríla 2014 a sp. zn. 3 Oboer 19/2013 a jeho uznesením z 27. marca 2014 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s., vedené pod sp. zn. Rvp 10476/2013, sp. zn. Rvp 8395/2014, sp. zn. Rvp 8396/2014, sp. zn. Rvp 9087/2014 a sp. zn. Rvp 9302/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 10476/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 25. februára 2013, 14. júla 2014, 30. júla 2014 a 4. augusta 2014 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), vedené pod sp. zn. Rvp 10476/2013, sp. zn. Rvp 8395/2014, sp. zn. Rvp 8396/2014, sp. zn. Rvp 9087/2014 a sp. zn. Rvp 9302/2014 vo veci namietaného porušenia čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Lučenec v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Er 280/2010 a jeho uznesením z 20. decembra 2010, postupom Okresného súdu Košice-okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Er 174/2012 a jeho uznesením z 19. júna 2012, postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 259/2010 a jeho uznesením zo 14. júna 2012, postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Er 739/2010 a jeho uznesením z 9. júna 2011, postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 460/2010 a jeho uznesením z 13. decembra 2011 (spolu ďalej len „okresné súdy“), postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CoE 80/2011 a jeho uznesením z 30. septembra 2011, postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 15 CoE 314/2012 a jeho uznesením z 28. februára 2013, sp. zn. 6 CoE 35/2012 a jeho uznesením z 18. septembra 2012, postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 6 CoE 235/2012 a jeho uznesením z 28. februára 2013, sp. zn. 4 CoE 104/2011 a jeho uznesením z 15. februára 2012 (spolu ďalej len „krajské súdy“), postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 285/2012 a jeho uznesením z 30. októbra 2012, sp. zn. 7 ECdo 218/2013 a jeho uznesením z 9. apríla 2014, sp. zn. 2 ECdo 168/2013 a jeho uznesením z 27. februára 2014, sp. zn. 3 Cdo 17/2013 a jeho uznesením z 10. apríla 2014 a sp. zn. 3 Oboer 19/2013 a jeho uznesením z 27. marca 2014 (spolu ďalej len „napadnuté uznesenia všeobecných súdov“).

2. Sťažovateľka je pravnicka osoba, ktorá podniká v oblasti poisťovníctva. V rámci svojej podnikateľskej činnosti okrem iného uzatvára (spravidla) s fyzickými osobami poisťné zmluvy, ktoré sú vo väčšine prípadov opatrené osobitnou rozhodcovskou doložkou zakladajúcou právomoc rozhodcovského súdu (spravidla ide o Arbitrazny súd Košice) rozhodovať o sporoch medzi zmluvnými stranami vyplývajúcich z predmetnej poisťnej zmluvy, prıchom rozhodnutie rozhodcovského súdu má (môže mať) v zmysle dojednanej rozhodcovskej doložky povahu exekuneho titulu.

3. Vo veciach napadnutých sťažnosťami rozhodcovský súd zaviazal žalované fyzické osoby (účastníkov poistných zmlúv), ktoré boli v omeškaní s platením poistného, aby v určených lehotách zaplatili dlžné poistné. Následne sťažovateľka (po márnom uplynutí lehoty na zaplatenie dlžného poistného) podala v predmetných veciach návrhy na vykonanie exekúcie na základe platných exekučných titulov (rozhodnutí rozhodcovského súdu), na základe ktorých sťažovateľkou navrhnutí súdni exekútori podali miestne príslušným okresným súdom žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

4. V sťažnosťami napadnutých veciach miestne príslušné okresné sudy v sťažnostiach označenými (a napadnutými) uzneseniami žiadosti exekútorov o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bez nariadenia pojednávania zamietli. Sťažovateľka proti napadnutým uzneseniam okresných súdov podala odvolania, o ktorých rozhodovali miestne príslušné krajské sudy tak, že odvolaniami napadnuté uznesenia okresných súdov potvrdili. Proti v sťažnostiach označeným (a nimi napadnutým) uzneseniam krajských súdov podala následne sťažovateľka dovolania, ktoré vo všetkých prípadoch najvyšší ako dovolací súd odmietol.

5. Ťažiskovou námietkou sťažovateľky je, že všeobecné sudy rozhodli o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bez nariadenia pojednávania, hoci okresné sudy vykonali samostatné nové dokazovanie skutkového stavu, na základe ktorého dospeli k opačným právnym záverom ako arbitrážny súd v základnom konaní. Viedlo to k faktickému zrušeniu účinkov rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu sťažovateľky.

6. Popri procesno-právných pochybeniach sťažovateľka namieta aj právny názor o neplatnosti, resp. neprijateľnosti rozhodcovskej doložky. Podľa sťažovateľky neobstojí ani tvrdenie okresných súdov, podľa ktorého príslušný európsky predpis má byť priamo aplikovateľným prameňom komunitárneho práva.

7. Čo sa týka bližšej argumentácie sťažovateľky, ústavný súd konštatuje, že sťažnosti sťažovateľky sú obdobné, resp. totožné, čo sa týka skutkového a právneho stavu a samotnej argumentácie sťažovateľky s desiatkami sťažnosťami, ktoré podala a ústavný súd o nich už

rozhodol, a preto smerom k obsahu sťažností a bližšej argumentácii ústavný súd odkazuje na svoje predošlé rozhodnutia v jej veciach, napríklad na rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 547/2012 z 24. októbra 2013, sp. zn. I. ÚS 38/2013 z 24. októbra 2013, sp. zn. II. ÚS 499/2012 z 10. júla 2013, sp. zn. III. ÚS 264/2012 z 19. apríla 2012, sp. zn. III. ÚS 595/2012 z 13. decembra 2012, sp. zn. I. ÚS 332/2012 z 27. júna 2012, sp. zn. I. ÚS 359/2012 z 23. augusta 2012 alebo sp. zn. II. ÚS 160/2013 z 19. marca 2013.

8. Sťažovateľka navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy, listiny, dohovoru a dodatkového protokolu napadnutým postupom a napadnutými uzneseniami všeobecných súdov, zrušil napadnuté uznesenia všeobecných súdov a vec vrátil všeobecným súdom na ďalšie konanie. Napokon sa domáha náhrady trov právneho zastúpenia.

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť

uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

1. K spojeniu vecí

10. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

11. V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

12. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP. S prihliadnutím na obsah sťažností uvedených vo výrokovej časti tohto uznesenia a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť týchto sťažností, a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

2. K namietanému porušeniu práv napadnutým postupom a uzneseniami okresných súdov

13. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

14. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porov. I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

15. Sťažovateľka sťažnosťami napáda uznesenia okresných súdov. Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka využila svoje právo podať proti napadnutým uzneseniam okresných súdov odvolania, o ktorých boli oprávnené a aj povinné rozhodnúť krajské súdy. Právomoc krajských súdov rozhodnúť o odvolaniach sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

3. K namietanému porušeniu práv napadnutým postupom a uzneseniami krajských súdov a najvyššieho súdu

16. Obdobné (totožné) sťažnosti sťažovateľky týkajúce sa problematiky uvedenej v časti I tohto uznesenia boli v minulosti predmetom konania pred ústavným súdom, podľa platného rozvrhu práce boli pridelené všetkým senátom ústavného súdu, pričom z evidencie doterajšej rozhodovacej činnosti vyplýva, že ústavný súd

- väčšinu z nich odmietol pri predbežnom prerokovaní (pozri napr. uznesenia sp. zn. III. ÚS 264/2012 z 19. apríla 2012, sp. zn. III. ÚS 595/2012 z 13. decembra 2012, sp. zn. I. ÚS 332/2012 z 27. júna 2012, sp. zn. I. ÚS 359/2012 z 23. augusta 2012 a sp. zn. II. ÚS 160/2013 z 19. marca 2013),

- niektoré z nich v časti týkajúcej sa porušenia označených práv podľa ústavy a dohovoru príslušnými rozhodnutiami najvyššieho súdu prijal na ďalšie konanie [uznesenia sp. zn. I. ÚS 547/2012 zo 7. novembra 2012, sp. zn. I. ÚS 38/2013 zo 6. februára 2013, sp. zn. II. ÚS 382/2013 z 10. júla 2013 (týka sa dvoch sťažností spojených na spoločné konanie), sp. zn. IV. ÚS 344/2012 z 3. júla 2012 a sp. zn. II. ÚS 499/2012 z 8. novembra 2012], pričom vo vzťahu k trom z nich následne ústavný súd vyslovil, že sťažovateľkou označené práva porušené neboli, t. j. nevyhoveli im (nálezy sp. zn. I. ÚS 547/2012 z 24. októbra 2013, sp. zn. I. ÚS 38/2013 z 24. októbra 2013, sp. zn. IV. ÚS 344/2012 z 1. júla 2014), jednej z nich, naopak, II. senát ústavného súdu vyhoveli (nález sp. zn. II. ÚS 499/2012 z 10. júla 2013),

- konanie o jednej zo sťažností sťažovateľky bolo uznesením sp. zn. IV. ÚS 461/2012 z 28. augusta 2012 zastavené (sťažovateľka vzala sťažnosť späť).

17. Z dôvodu odchylných právnych názorov senátov ústavného súdu pri prerokovaní a rozhodovaní obdobných sťažností sťažovateľky ústavný súd uznesením sp. zn. PLz. ÚS 1/2014 zo 7. mája 2014 prijal toto zjednocujúce stanovisko: *„Pri preskúvaní žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 Exekučného poriadku) sa môžu primerane uplatniť ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku vzťahujúce sa na dokazovanie. Ak exekučný súd pri preskúvaní žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vychádza aj z iných listín (či iných dôkazov) než tých, ktoré sú výslovne uvedené v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (exekučný titul, návrh na vykonanie exekúcie a žiadosť o vydanie poverenia), a na tomto základe posúdi exekučný titul v neprospech oprávneného, je povinný dať mu možnosť vyjadriť sa k podkladom svojho preskúmania; ak tak exekučný súd neurobí, zakladá jeho rozhodnutie dôvod na vyslovenie porušenia základného práva oprávneného vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Pre ústavnú*

konformnosť konania ako celku postačuje, ak je oprávnenému táto možnosť reálne poskytnutá v odvolacom konaní.“

18. V prerokováanej veci sťažovateľka podala proti napadnutým uzneseniam okresných súdov odvolania a proti napadnutým uzneseniam krajských súdov súdu dovolania na najvyšší súd.

19. Vzhľadom na doteraz uvedené, rešpektujúc už citované zjednocujúce stanovisko pléna ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 1/2014 zo 7. mája 2014, v súvislosti so sťažovateľkinou nosnou argumentáciou ústavný súd uzatvára, že aj na vec sťažovateľky možno vzťahovať ustálený právny názor ústavného súdu, podľa ktorého sťažovateľka mala z pohľadu „materiálneho“ možnosť vyjadriť sa ku skutkovým zisteniam okresných súdov a z nich vyplývajúcemu (novému) právnemu posúdeniu veci, ktoré zakladali dôvod na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo aj využila v rámci ňou podaného opravného prostriedku (odvolania), a v rozsahu veci primeranom sa s touto jej obranou zaoberali krajské sudy v rámci odvolacieho konania (m. m. I. ÚS 675/2013, I. ÚS 14/2014 bod 38, I. ÚS 41/2014).

20. Pre ústavnú udržateľnosť napadnutého postupu a uznesení krajských súdov a najvyššieho súdu postačuje, aby bola zásada kontradiktórnosti dodržaná v konaní ako celku (v posudzovanom prípade v konaní pred odvolacím súdom). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre opakovane uvádza, že „presadzovanie názoru, že na každom jednom stupni súdnictva musí byť uvedená zásada dodržaná bez výnimky, by podľa názoru ústavného súdu odvolaciemu súdu v zásade prisúdilo len funkciu akéhosi kasačného orgánu bez reálnej možnosti konvalidovať prípadné procesné nedostatky vlastným postupom“ (napr. I. ÚS 742/2013, II. ÚS 59/2014, III. ÚS 401/2013, IV. ÚS 70/2014).

21. V súlade s uvedeným ústavný súd opätovne poukazuje na to, že v posudzovanej veci sťažovateľka mala reálnu možnosť oboznámiť sa s dôvodmi zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie už z napadnutého uznesenia okresného súdu, proti ktorému aj podala odvolanie, v ktorom sa k týmto dôvodom vyjadrila.

Preto aj ak okresné sudy pochybili, keď nedali sťažovateľke možnosť vyjadriť sa k listinným dôkazom, ich preskúmaniu ani k nimi uskutočnenému právnomu posúdeniu, ich pochybenie nemožno pričítať na ťarchu krajským súdom a najvyššiemu súdu, keďže tieto procesné nedostatky boli odstránené v rámci odvolacieho konania. Z uvedeného dôvodu nemožno považovať napadnuté uznesenia krajských súdov a najvyššieho súdu ani ich postup, ktorý predchádzal vydaniu napadnutých uznesení, za také, ktoré porušujú sťažovateľkine práva a slobody.

22. Ústavný súd ďalej uvádza, že jedným z nevyhnutých predpokladov vedenia exekučného konania je relevantný exekučný titul, keďže bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Nie každá rozhodcovská doložka predstavuje automaticky neprijateľnú zmluvnú podmienku. Je totiž nepochybné, že k záveru o jej neprijateľnosti môže príslušný všeobecný súd dospieť len na základe komplexného posúdenia posudzovanej spotrebiteľskej zmluvy.

23. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na sťažovateľkou uvádzané „*devätnáste odôvodnenie*“ Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „*smernica o nekalých podmienkach*“), podľa ktorého „*keďže na účely... smernice sa hodnotenie nekalého charakteru netýka podmienok, ktoré popisujú hlavný predmet zmluvy ani vzťah kvalita/cena tovaru alebo dodávaných služieb; keďže hlavný predmet zmluvy a vzťah cena/kvalita môže byť napriek tomu braný do úvahy pri hodnotení primeranosti ostatných podmienok...*“. Z prezentovaného vyplýva, že len hlavný predmet zmluvy (v okolnostiach posudzovanej veci je hlavným predmetom poisťnej zmluvy poisťné krytie poskytnuté dodávateľom, pozn.) a vzťah ceny a kvality tovaru alebo dodávanej služby sú vyňaté z posúdenia neprijateľnosti zmluvných podmienok. Zároveň však platí, že aj hlavný predmet zmluvy a vzťah ceny a kvality dodávanej služby môžu byť brané na zreteľ pri hodnotení primeranosti ostatných podmienok (rozumej ostatných podmienok poisťnej zmluvy). Z citovaného odôvodnenia smernice o nekalých podmienkach však nevyplýva vyňatie poisťných zmlúv z vecného rozsahu smernice o nekalých podmienkach en bloc, ako ani nemožnosť posúdenia nekalého

charakteru podmienky zakladajúcej právomoc rozhodcovského súdu rozhodnúť spor vyplývajúci z poistnej zmluvy.

24. Vo svojej konštantnej judikatúre ústavný súd tiež uvádza, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

25. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenia krajských súdov a najvyššieho súdu uvedené požiadavky na odôvodnenie napĺňajú. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažností nezistil v postupe a v skutkových a právnych záveroch napadnutých uznesení krajských súdov a najvyššieho súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Krajské súdy, ako aj najvyšší súd podľa posúdenia ústavného súdu odpovedali aj na ťažiskové argumenty sťažovateľky týkajúce sa posúdenia rozhodcovskej doložky a exekučného titulu, pričom vo svetle už uvedených záverov ústavného súdu a zjednocujúceho stanoviska pléna ústavného súdu sú závery týchto súdov ústavne udržateľné. Napadnuté uznesenia krajských súdov a najvyššieho súdu preto nemôžu mať také účinky, ktoré by boli v okolnostiach posudzovanej veci nezlučiteľné s ústavou, listinou a dohovorom garantovaným základným právom na súdnu ochranu a právom na spravodlivé súdne konanie, ako aj základným právom vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom.

26. Čo sa týka namietaného porušenia základného práva sťažovateľky garantovaného čl. 20 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd po preskúmaní napadnutých

uznesení krajských soudů a nejvyššího soudu dospěl k závěru, že z nich nemožno vyvodit
nič, čo by signalizovalo, že by mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva
vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy a do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového
protokolu. Napadnuté uznesenia krajských súdov a najvyššieho súdu sú aj v tomto ohľade
nearbitrárne a odôvodnené ústavne udržateľným spôsobom.

27. Na základe uvedených konklúzií ústavný súd sťažnosti sťažovateľky v časti
namietaného porušenia jej práv napadnutým postupom a uzneseniami krajských súdov
a najvyššieho súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej
neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2015